

GLORIA MUÑOZ

ÁLEX SUSANNA

Gloria Muñoz o els espais de llum. Noviembre 2016, Catorze.

La capacitat de recerca de Gloria Muñoz és incessant, i, a aquestes altures de la pel·lícula, diria que inexhaurible: forma part del seu ADN. I és així com en cada nova exposició ens sorprèn explorant un cop i un altre motius de la realitat fins llavors no abordats. Ella bé podria dir-nos: no és tant que jo vulgui sorprendre ningú com que la realitat em sorprèn a mi i llavors s'activen dins meu el desig i el repte de tenir-me-les amb aquella visió. De fer-la meva, plàsticament parlant. De formalitzar-la. Un dels trets més definitoris de la personalitat artística de Gloria Muñoz és la necessitat de plantejar-se nous reptes d'una exposició a l'altra: reptes que enriqueixin el seu camp de visió i tensin l'execució de l'obra: li aportin considerables dosis de risc i alhora la possibilitat de sortir-ne airosa. Per això visitem cada seva nova exposició amb l'excitació d'escatir amb què ens sorprendrà i en sortim sempre amb una barreja de sorpresa i admiració.

En el cas de la que podem veure a la Sala Parés, diguem que la neu n'és la gran protagonista. Amb l'excepció dels paisatges alpins de Ferdinand Holder, no recordo cap altre artista que s'hi hagi enfrontat de manera tan descarnada. A fi que el seu esclat hi regni de manera abassegadora, a penes s'hi detecten elements de paisatge que la suportin. Grans esteses de neu, vet-ho aquí. L'apoteosi del blanc. Es tracta doncs d'enfrontar-s'hi primer amb mirada d'esquiador enlluernat i després d'analitzar-ne tota la gamma de tons, la seva prodigiosa capacitat de reflectir i refractar, de declinar la llum, de reinventar-la incessantment.

Per què la neu, però? Per l'enorme dificultat de

pintar-la de manera significant, però sobretot perquè Gloria Muñoz concep les seves obres com espais de llum: d'ací el títol de l'exposició. Fa molts i molts anys que en cada exposició explora una nova franja o tipologia de llum, però potser encara seria més precís dir que cada obra seva no pretén sinó crear espais de llum. Generar-los a partir d'objectes en contacte, d'interiors o de tota mena de paisatges i visions. En aquest sentit, deixeu-me destacar el tour de force que suposa l'obra Reflex com a dràstic contrapunt a l'imperi del blanc: la fixació d'un basal a l'ombra on s'hi condensa la insondable fondària d'una amplíssima gamma de negres.

Tant si es tracta doncs de bodegons, interiors o paisatges –els gèneres que, a cada nova exposició, es proposa de revitalitzar–, sempre hi veiem la pugna per crear un espai autònom de llum. Tendra o excitada, introvertida o extrovertida, amansida o violenta: tant és, del que es tracta és de fer viure cada quadre, de dotar-lo d'una vida irreductible i convincent. De vegades recorrent fins i tot a l'ús d'una barreja asprament matèrica de pols de marbre, pedra tosca i carborúndum per extreure'n inquietants lluïssors, com passa en alguns dels olis d'aquesta exposició.

La llum és l'aire invisible que tot ho relliga i sosté. Diria més, la recerca plàstica d'un o altre espai de llum és la pulsio ferotge que retrobem darrere de tota la trajectòria de Gloria Muñoz. Per això la seva ha estat sempre una pintura fronterera entre figuració i abstracció, i, ara ja, una obra clarament transfronterera per tal com n'ha dissolt els límits i s'endinsa cada cop més en processos de síntesi i fecunda promiscuitat.